

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/22/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200080
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1014200080.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov: 1.) M., bytom P., 2.) N., bytom P., právne zastúpení: JUDr. Jana Fridrichová, advokát so sídlom Jakubovo námestie č. 9, 811 09 Bratislava, proti odporcovi: Mestská časť Bratislava - Vajnory, so sídlom Roľnícka 109, 831 07 Bratislava, v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, o dovolaní navrhovateľov proti uzneseniam Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/10/2014-40 zo dňa 30. mája 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajského súdu v Bratislave uznesením č. k. 6S/10/2014-40 zo dňa 30. mája 2014 zamietol návrh, ktorým sa navrhovatelia domáhali, aby krajský súd vydal uznesenie, ktorým Mestskej časti Bratislava - Vajnory uloží povinnosť v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti uznesenia rozhodnúť o žiadosti manželov V. zo dňa 3.7.2013 nariadiť predbežné opatrenie. Zároveň sa domáhali náhrady trov konania. Krajský súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi vrátil súdny poplatok prostredníctvom Daňového úradu Bratislava vo výške 70,-€.

Navrhovatelia proti uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave (uznesenie č.k. 6S/10/2014-40 zo dňa 30. mája 2014) podali dovolanie. Žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k: 6S 10/2014 z 30. 05. 2014 zrušil a vec mu so záväzným právnym názorom vrátil na ďalšie konanie, resp. zmenil napadnuté rozhodnutie, a to v zmysle nimi predloženého žalobného petitu. Súčasne žiadali priznať náhradu trov konania.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/10/2014-40 zo dňa 30. mája 2014 bolo právoplatne ukončené súdne konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250t - 250u).

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie navrhovateľov a dospel k záveru, že konanie o

ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

Proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 250t ods. 7 O.s.p.).

Proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 5 je prípustný opravný prostriedok podľa štvrtej časti, ak nie je ustanovené inak (§ 250ja ods.5 O.s.p.).

Vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom (§ 250j ods.5 O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že v konaní podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 250t ods.7), teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy je zrejmé, že proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§§ 250t - 250u). Pokiaľ zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 250ja ods.5 O.s.p. pripúšťa opravný prostriedok podľa štvrtej časti proti rozsudku súdu, ktorý rozhodol podľa § 250j ods. 5 O.s.p., uvedenú právnu úpravu je možné aplikovať v prípade podaného dovolania vo veciach, v ktorých rozhodoval súd rozsudkom, vychádzajúc z účelu a cieľa zákonodarcu zabezpečiť právnu ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov konania, a to vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 250ja ods.5 O.s.p. v prvej vete za čiarkou t.j. ak nie je ustanovené inak. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve v zásade nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať vo veci dovolania podaného proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorý rozhodol s konečnou platnosťou o návrhu navrhovateľov v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§§ 250t - 250u), z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúcnosti môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „nieť žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.